

FINANSUTSKOTTETS UTLÅTANDE **8/2003 rd**

Statsrådets utredning med anledning av Finlands strategiska prioriteringar inför EU:s nya budgetplan

Till stora utskottet

INLEDNING

Remiss

Stora utskottet sände den 16 maj 2003 statsrådets utredning med anledning av Finlands strategiska prioriteringar inför EU:s nya budgetplan (E 17/2003 rd) till finansutskottet för utlåtande.

Den 28 maj 2003 sände stora utskottet dessutom en kompletterande skrivelse 1. VM 21.05.2003 till finansutskottet för eventuella åtgärder.

Beredning i delegation

Ärendet har beretts i finansutskottets förvaltnings- och granskningsdelegation som de övriga delegationerna har haft möjlighet att lämna utlåtande till.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- budgetråd Rauno Lämsä, finansministeriet.

Förvaltnings- och granskningsdelegationen har hört

- region- och kommunminister Hannes Manninen, inrikesministeriet
- budgetråd Rauno Lämsä, finansministeriet
- direktör Leila Helaakoski, Norra Österbotens arbetskrafts- och näringscentral
- vice ordförande Kaarina Laine-Häikiö, Finlands EU-nätverk mot fattigdom och utslagning EAPN-Fin.

Säkerhets- och försvarsdelegationen har hört

- kontraamiral Jaakko Smolander, Gränsbevakningsväsendet.

Skattedelegationen har hört

- budgetråd Rauno Lämsä, finansministeriet.

Kultur- och vetenskapsdelegationen har hört

- konsultativ tjänsteman Jaana Palojärvi, undervisningsministeriet.

Jordbruksdelegationen har hört

- äldre regeringssekreterare Kari Valonen, jord- och skogsbruksministeriet
- direktör Seppo Aaltonen, Centralförbundet för lant- och skogsbruksproducenter MTK rf.

Trafikdelegationen har hört

- överinspektör Tuomo Suvanto, kommunikationsministeriet.

Handels- och industridelegationen har hört

- konsultativ tjänsteman Tapio Laamanen och överinspektör Anna-Maija Rautiainen, handels- och industriministeriet
- landskapsdirektör Juho Savo, Egentliga Finlands förbund
- avdelningschef Esa Lindqvist, Egentliga Finlands arbetskrafts- och näringscentral
- överdirektör Martti af Heurlin, Teknologiska utvecklingscentralen Tekes.

Bostads- och miljödelegationen har hört

- ekonomidirektör Oili Hintsala och råd för internationella ärenden Leena Simonen, miljöministeriet.

STATSRÅDETS UTREDNING

I statsrådets utredning redogörs för Finlands allmänna utgångspunkter visavi unionens nya budgetplan för 2007—2013 och Finlands strategiska politiska prioriteringar inför den. Utvidgningens finansiella konsekvenser får fullt genomslag först under den kommande finansiella ramperioden. I den egentliga utredningen och den kompletterande skrivelsen beskrivs vilka konsekvenserna kommer att vara för Finland 2006 och hur de ser ut inför 2013.

Efter unionens utvidgning kommer Finland klart att vara en nettobetalare. Bedömningarna av vår nettobetalarroll har blivit något tydligare i konturerna (jfr t.ex. FiUU 15/2002 rd). De finansiella konsekvenserna beror på EU-budgetens storlek, Finlands finansiella bidrag till budgeten och inkomsterna från EU.

Budgettillväxten och Finlands ökade relativa finansiella bidrag gör att Finlands totala situation 2006 mätt med betalningsanslag är omkring 210—260 miljoner euro svagare på årsnivå än före utvidgningen 2003. Enligt en justerad uppskattning är vår kalkylerade nettoavgift 2006 omkring 400—450 miljoner euro. Uppskattningen för 2013 varierar mellan 700—900 och drygt

1 100 miljoner euro beroende på hurdan framgång Finland har i de förestående överläggningarna om regional- och jordbrukspolitiken och revisionen av systemet för unionens egna medel. Som framhålls i utredningen beror det i avgörande grad på resultatet av överläggningarna 2004—2006 om EU:s finansiering efter 2006 hur de finansiella strömmarna mellan EU och Finland utvecklas. Därför är det ytterst viktigt att Finland gör vissa strategiska prioriteringar inför överläggningarna.

I Finlands allmänna utgångspunkter för en ny budgetplan krävs en tydligare prioritering av unionens politikområden och politiska program. I budgeten bör en mycket större andel av resurserna avsättas för framtidsfrågor som är viktiga för unionen. Målet är att EU ska bli världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsekonomi. De största utmaningarna är att genomföra Lissabonstrategin för konkurrenskraft fram till mållåret 2010 och att stödja den europeiska sysselsättningsstrategin.

De egentliga besluten om den nya budgetplanen fattas förmodligen först under den kommande kommissionens tid 2005—2006.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Finansutskottet anser att Finland absolut bör göra sina strategiska prioriteringar i god tid före EU:s budgetförhandlingar 2004—2006. Prioriteringarna påverkar de finansiella konsekvenserna för oss och de i sin tur beror på EU-budgetens storlek, Finlands finansiella bidrag till budgeten och inkomsterna från EU.

Utskottet anser i likhet med regeringen att det är viktigt att beredningen av innehållet i budget-

planen kopplas fastare samman med den politiska planeringen i hela unionen på medellång sikt. Detta betyder att de politiska strategierna, lagstiftningsprocessen och budgetprocessen måste samordnas. För tillfället har unionen som sagt problem på denna punkt. Det handlar om att bereda den första budgetplanen för en utvidgad union, vilket gör processen mera krävande än normalt.

Regional- och strukturpolitiken

Med tanke på det bidrag som Finland får från EU-budgeten är det enligt finansutskottets mening helt riktigt att vi ställer bibehållen status för mål 1-områdena som högsta nationella prioritet inför den nya budgetplanen. EU:s samlade regional- och strukturpolitiska utgifter kommer att spela en större roll än någonsin för vår finansiella situation totalt. För tillfället ser det ut att regional- och strukturpolitiken kommer att anvisas en summa som svarar mot 320—350 miljarder euro till fasta priser 1999 (370—400 miljarder euro till gängse priser) för 2007—2013. Detta svarar mot ungefär 0,45 procent av bni i EU.

Finlands totala finansiella situation och vårt finansiella bidrag från EU under tiden efter 2006 beror i avgörande grad på hur väl vi lyckas hålla kvar våra svagast utvecklade områden inom ramen för de högsta regionala stöden. Regeringen konstaterar helt riktigt i sin utredning att de faktorer som anknyter till förhållandena i de nordliga områdena inte har förändrats sedan Finland gick med i EU. För glesbygderna inrättades då ett nytt mål 6, som i samband med Agenda 2000 integrerades i mål 1.

Utskottet noterar i likhet med regeringen att utvidgningen inte kommer att göra det lättare för de nordliga, mycket glest bebyggda områdena utan att den snarare gör randområdena ännu mera perifera. Detta hindrar i sin tur framför allt ett framtida nätverksbygge och kontakterna med andra delar av landet och andra områden i unionen. I sitt utlåtande i fjol om den första lägesrapporten om den ekonomiska och sociala sammanhållningen (FiUU 14/2002 rd) ansåg utskottet att perifert läge vid sidan av bni-kriterier också i framtiden bör vägas in som en ytterligare faktor i gemenskapens sammanhållningspolitik. Kommissionens periferiindex i den andra sammanhållningsrapporten kunde lämpa sig som komplement till definitionen på mål 1, om de mest framgångsrika och välmående ekonomiska områdena i respektive land klart gränsas av från indexet.

Utskottet hänvisar till sin tidigare ståndpunkt att våra mål 1-områden bör jämföras med ultra-perifera områden som har vissa bestående nack-

delar. Hos oss består nackdelarna av ett perifert läge, gles bosättning, dålig åtkomst och strängt klimat. Det är allt svårare att tillgodose basservicen i dessa områden. På grund av vårt perifera läge utgör också kostnaderna för transport av våra varor 10 procent mer än för transporterna av centraleuropeiska varor.

För våra nationella intressen är inte bara bni-kriterierna och periferikriteriet viktiga utan också vår ogynnsamma demografiska struktur. Vår demografiska utveckling skiljer sig från utvecklingen i övriga Europa genom att våra stora åldersklasser föddes 10—15 år tidigare än i andra länder och går i pension redan under nästa strukturfondsperiod. Om vi inte väger in detta i den regionala utvecklingen kommer det att vara svårt för de svagast utvecklade glesbygderna att locka till sig företag och arbetskraft och att tillhandahålla service som är nödvändig för en god livs- och verksamhetsmiljö även längre fram.

Utskottet menar att det också efter 2006 vid sidan av mål 1 behövs ett instrument typ det nuvarande mål 2-programmet för att underlätta omstruktureringar. Det nya mål 2-programmet bör ta fasta på prioriteringarna i den andra sammanhållningsrapporten. Bland dem kan nämnas stadspolitiken, landsbygdspolitiken, industriområden under omstrukturering och utsatta områden på grund av sitt geografiska läge och områden med ogynnsamma naturförhållanden, som skärgårdar. Arbetslöshetstalet bör tas till centralt kriterium i mål 2-programmet, precis som det prioriteras i fråga om mål 1-områdena.

Regeringen framhåller i utredningen att Finlands geografiska läge och långa gemensamma gräns med Ryssland gör att de strukturpolitiska åtgärderna får en viktig roll i att bevara bosättningen. Enligt Finland behövs det en ännu effektivare uppsättning finansiella instrument för grannsamarbetet vid EU:s yttre gränser. Detta gäller framför allt unionens samarbete med Östeuropa, Ryssland medräknat. Problemet med de nuvarande finansiella instrumenten är att finansieringen beroende på metod bara kommit någondera sidan av gränsen till godo. Den nya finansiella faciliteten, den s.k. proximityfaciliteten eller grannskapsfaciliteten, bör bygga på

principerna i Interreg. Det medger finansiering på båda sidorna av gränsen och tjänar också finansieringen av den nordliga dimensionen mycket bättre. På denna punkt hänvisar utskottet till sitt utlåtande (FiUU 9/2003 rd) om EU:s preliminära budgetförslag, där det nämner eventuella pilotprojekt för att hjälpa till att få i gång den nya finansiella faciliteten.

Utredningen utesluter inget finansieringsalternativ när det gäller den nordliga dimensionen. Därmed står också utskottets egen tidigare budgetriktlinje för den nordliga dimensionen kvar som ett alternativ.

Gränskontrollssamarbetet

Regeringen anser i sin utredning att den politiska tyngd som EU gett invandrings- och asylopolitiken samt gränskontrollssamarbetet bör återspeglas också i finansieringen. Utgångspunkten är helt riktig, menar finansutskottet.

I bördefördelningen beträffande gränskontroll har Finland primärt som mål ett nationellt finansierat system som kompletteras med en större andel gemenskapsfinansiering. I linje med sin tidigare ståndpunkt (jfr FiUU 59/2002 rd) menar utskottet att det på sikt behövs ett särskilt finansiellt instrument för kontroll av de yttre gränserna.

Fördelningen av gemenskapsfinansieringen bör bygga på kommensurabla kriterier. Utöver medlemsstatens geografiska läge och principerna för gränskontrollen bör en riskanalys av verksamheten vägas in. Riskanalysen visar vilken den verkliga situationen vid gränsen i olika länder är. Gemenskapsfinansieringen kunde gälla utveckling av infrastrukturen på gränskontroll- och gränsövergångsställen, m.a.o. de viktigaste investeringarna och inventarierna. Däremot bör varje land nationellt svara för basfinansieringen av gränskontrollen, dvs. löneutgifter och omkostnader.

Enligt erhållen utredning har problemet hittills varit att det inte finns gemenskapsmedel att dela på. I utkastet till resolution från det Europeiska råd som avslutar Greklands ordförandeskap understryks helt riktigt att principen om solida-

risk finansiering bör förstärkas och konkretiseras. Kommissionen uppmanas ta hänsyn till detta i sin prioritetsuppställning och i beredningen av en ny budgetplan. Utskottet anser att Finland bör verka för budgetplanen för rättsliga och inrikes frågor efter 2006 så att det blir möjligt att genomföra slutsatserna från Europeiska rådet.

Lissabonstrategin för en konkurrenskraftig union

En central princip i den kommande budgetplanen är att Lissabonstrategin för en konkurrenskraftig union ska genomföras före 2010. Utskottet ser detta som motiverat och viktigt, låt vara att det är en stor och krävande utmaning att genomföra målet inom en så pass snäv tidsram.

För ökad konkurrenskraft krävs det en lång rad riktlinjebeslut inom flera förvaltningar. Konkurrenskraften påverkas av bl.a. beskattningen, befolkningens utbildning, tillgången på arbetskraft, arbetsmarknaden inklusive stabilitet och löneutveckling, den vetenskapliga och teknologiska omvärlden samt trafiknäten och logistikförbindelserna.

I detta sammanhang lyfter utskottet särskilt fram vad som kan göras för att förstärka konkurrenskraften, bl.a. fler insatser för forskning och utveckling i EU. Med tanke på målen för konkurrenskraften i Lissabonstrategin spelar också utbildning och innovationer samt utvecklingen av dem en central roll. Utskottet omfattar regeringens mål att EU:s direkta satsningar på innovationer i reella termer bör ökas med omkring 20 procent från nivån 2006 fram till 2013.

Befolkningens snabba åldrande är typiskt för hela Europa i framtiden. Det är ett speciellt stort bekymmer i Finland, där befolkningen åldras snabbare än i något annat EU-land. De åldersklasser som träder ut på arbetsmarknaden är mindre än tidigare och pensionsavgången sker i snitt tidigt. Befolkningens åldrande påverkar också starkt utvecklingen i samhällsekonomin och den offentliga ekonomin. Problemen och frågorna kring befolkningens åldrande, tillgången på arbetskraft o.likn. är verkligt centrala för konkurrenskraften i hela Europa. Regeringen har

konstaterat att EU:s program bör inriktas på de områden som har högsta prioritet, t.ex. nätverkens EU och kunskapens och IK-teknikens EU. Utskottet kan också tänka sig Välfärdseuropa som ett sådant högprioriterat område där man söker lösningar på de social- och hälsovårdsutmaningar som den åldrande befolkningen ställer.

Utredningen lyfter synligt fram regionala aspekter. Utskottet omfattar regeringens ståndpunkt och understryker att de innovations- och teknologipolitiska vägvalen har en avgörande inverkan också på regionernas livskraft. Kunskapskoncentreringen och nätverksbygget kring den spelar en väsentlig roll för att förstärka konkurrenskraften både regionalt och nationellt. Inte minst när det gäller små länder spelar kunskapsutvecklingen samt specialiseringen och nätverksbygget i regionerna en nyckelroll för att regionerna ska stå sig i den internationella konkurrensen.

Statsrådets utredning täcker in nästan hela spektret av faktorer som inverkar på konkurrenskraften. Utskottet menar att entreprenörskap och insatser för att gynna entreprenörskap bör lyftas fram som en konkurrensfrämjande faktor. Entreprenörskap är motorn i en dynamisk ekonomi. För konkurrenskraften är det viktigt att de produktions- och arbetsplatsförluster som stagnerande branscher och företag ger upphov till kan ersättas med nya växande företag.

Som regeringen framhåller i sin utredning är vårt perifera läge, de långa avstånden och de stränga klimatförhållandena faktorer som försvagar konkurrenskraften i hela landet och framför allt i glesbygderna. Utskottet omfattar regeringens ståndpunkt att resurser bör avsättas för att utveckla det transeuropeiska transportnätet och kontakterna mellan EU:s randområden och den inre marknadens kärnområden. För Finland är det viktigt att projektet med Östersjömotorvägen fortskrider och att de logistiska transportkedjorna till våra viktigaste marknadsområden fungerar.

Miljödimensionen

Utskottet understryker att en hållbar utveckling och miljösynpunkter bör ges tillräckligt stor tyngd i prioriteringarna. EU ställde som mål i sin Lissabonstrategi att Europa 2010 ska vara världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapssamhälle som klarar av att upprätthålla en hållbar ekonomisk tillväxt, skapa nya och bättre jobb och öka den sociala sammanhållningen. Europeiska rådet i Göteborg kompletterade strategins ekonomiska och sociala dimensioner med en miljödimension till stöd för EU:s strategi för en hållbar utveckling. Enligt artikel 6 i fördraget ska miljöskyddskraven integreras i unionens verksamhet inte minst för att främja en hållbar utveckling.

Miljöhänsyn ska alltså genomsyra alla unionens åtgärder och politikområden. Miljöfrågor har dessutom ett klart samband med konkurrenskraft. Trots att de kan verka kostnadsdrivande har man under de senaste åren helt klart börjat se en god miljöpolitik som en konkurrensfördel. Ett företags eller lands image som föregångare i miljöfrågor och hållbar utveckling har fått en allt större betydelse framför allt i den internationella konkurrensen. Miljötekniken kan utnyttjas för att skydda naturresurser och miljön och för att främja en hållbar utveckling. Den bidrar också till ekonomisk tillväxt och bättre konkurrenskraft. EU har goda möjligheter att bli t.o.m. världsledande på att utveckla miljöteknik. Det är viktigt också för Finland att miljötekniken får större tyngd eftersom vi har högkvalitativ kompetens på området. Ju strängare miljönormerna blir desto mer ökar utvecklingen och produktionen på området.

Utskottet anser att en hållbar utveckling och miljöhänsyn bör få tillräckligt stor tyngd också i de avgöranden och riktlinjer som blir aktuella redan innan den nya budgetplanen träder i kraft. Europeiska konventet och det anknyttande fortsatta arbetet bör ge åtagandet att integrera miljöhänsyn en tydligare plats i unionens kommande rättsakter. Dessutom bör unionen i uppläggningsen av sina politikområden beakta miljövärden som ett integrerande led i en hållbar utveckling.

Landsbygdsutvecklingen

Det främsta målet också för landsbygdsutvecklingen är att vi ser till att våra nuvarande, synnerligen glest bebyggda mål 1-områden fortsatt omfattas av unionens mål 1 för det högsta regionala stödet. Statsrådets utredning tydliggör de grunder på vilka Finland har rätt till denna uppnådda förmån. Samtidigt bör det ses till att Finland fullt ut utnyttjar strukturprogramsmidlen. Tidigare erfarenheter visar att speciellt den glest bebyggda perifera landsbygden har haft alltför liten nytta av detta programbaserade utvecklingsarbete som vilar på regionutvecklingsmyndigheternas ansvar och finansieras genom EU:s strukturfonder.

I utredningen framhålls att insatserna för att utveckla landsbygden får ännu större betydelse och tyngd i den utvidgade unionen och att detta kräver avsevärt större anslag för insatserna. Det finns också ett betydligt större behov av åtgärder för att bredda näringsstrukturen på landsbygden och för att förbättra servicen och IKT på landsbygden. I detta sammanhang pekar utskottet på vissa vägar att öka Finlands andel av medlen för landsbygdsutveckling. Fördelingskriterierna bör enligt utskottets mening kompletteras med ogynnsamma naturförhållanden, gles bösättning och långa avstånd samt objektiva kriterier enligt landsbygdsförordningen.

Finland anser att unionen gärna kan främja flerföretagsamheten på landsbygden. I samband med behandlingen av statsrevisorernas berättelse (FiUB 44/2002 rd) konstaterade finansutskottet att det finns omkring 21 800 flerbranschgårdar av detta slag i Finland, dvs. inemot en tredjedel av alla aktiva gårdar. Det efterlyste en utredning av möjligheterna att rikta pengar direktare till entreprenörskap och praktiskt arbete i företagen, om inte EU:s regelverk ställer hinder i vägen.

I regeringens prioritetssdokument sägs ingenting om det egentliga jordbruket. Enligt vad utskottet erfarit beror detta på att bindande beslut om jordbruksanslagen fram till 2013 fattades redan vid mötet i Bryssel i samband med EU:s utvidgning. Å andra sidan är inget slutresultat av den tilltänkta långsiktiga reformen av den ge-

mensamma jordbrukspolitiken ännu i sikte. Därmed har effekterna inte kunnat vägas in i de kalkyler som utskottet senast fått sig tillsända.

Utskottet understryker betydelsen av fortsatt primärproduktion i all näringsverksamhet på landsbygden. Enligt EU:s gällande landsbygdsförordning omfattar landsbygdsutvecklingsåtgärderna miljöersättningar till ogynnsamma områden (LFA-stöd), miljöstöd till jordbruket, systemet med förtida pensioner och ersättning för beskogning av åkrar. För penningströmmarna från EU till Finland spelar det en avgörande roll att Finland under nästa programperiod förhandlar fram en bredare finansiell ram för åtgärder enligt landsbygdsförordningen. Annars finns det risk för att finansieringen för dessa åtgärder minskar.

EU:s finansiella system

Finansutskottet anser att det både för Finland och den växande unionen är synnerligen viktigt att målen för EU:s finansiella system utvecklas och främjas redan i början av beredningen.

Det viktigaste förslaget gäller en förenkling av EU:s finansiella system. I Finlands allmänna principer konstateras bl.a. att EU:s finansiella system är komplicerat och snedvridet. Det innehåller en lång rad betalningslättnader som diskriminerar vissa stater i förhållande till andra. Enligt vad utskottet har erfarit är betalningssystemet i sitt nuvarande skick så invecklat att det är omöjligt att få en klar uppfattning om det. För Finland vore det ett mycket fördelaktigare alternativ att ha ett system utan betalningslättnader. Ett rättvist och så genomsebart finansiellt system som möjligt är en nödvändighet också för att EU ska kunna nå sina mål för konkurrenskraften och för att öka sammanhållningen mellan medlemsländerna och medborgarna i dem. Finansutskottet accepterar eventuella övergångsarrangemang för att det nuvarande systemet med betalningslättnader ska kunna slopas inom en utsatt tid.

Ett annat förslag gäller det högsta beloppet för unionens egna medel, 1,24 procent, som bör bevaras intakt. Enligt utredning till utskottet

räcker det nuvarande högsta beloppet för egna medel till också när unionen utvidgas. Budgetdisciplinen kan främjas t.ex. genom ett långsiktigt beslut om unionens medel som sträcker sig ända fram till 2020, vilket Finland har föreslagit.

Finansutskottet tillstyrker också en övergång till en ett finansiellt system som bygger på en bni-baserad marginal och att de traditionella egna medlen bibehålls samtidigt. Den belastning som det nuvarande momsbaseade finansiella systemet innebär beror på respektive stats momsunderlag och skattegrad. I ett system som bygger på bni finns en sådan skillnad inte längre. Ändringen främjar likabehandling av medlemsstaterna och är därför på sin plats. Utskottet omfattar också förslaget om en utredning om alternativa modeller för EU-avgiften.

Förenkling av strukturfondsmodellen

Utskottet har redan i tidigare sammanhang (bl.a. FiUU 14/2002 rd) påtalat behovet av att förenkla förvaltningen av målprogrammen. I statsrådets utredning framhålls att strukturfondsreformen bör utgå från en betydande förenkling av förvaltningen både på unionsnivå och nationell nivå. Finland har ställt som mål att begränsa antalet målprogram och förenkla förvaltningen av dem.

Enligt vad utskottet erfarit kan skälen till att den nuvarande strukturfondsförvaltningen är så komplicerad sökas både i unionen och i medlemsstaterna. Den stora mängden mål och åtgärder och riktlinjer delar upp de tillgängliga medlen i mycket små poster. För de sökande kan det

vara svårt att förstå att medel från en och samma fond kan eller måste sökas på flera olika håll. Olika förvaltningsområden följer olika förfaranden inom samma fond och olika ministerier meddelar olika anvisningar vid olika tider. Det är också helt uppenbart att den nuvarande modellen gynnar organisationsinriktade projekt och inte nödvändigtvis sådana som utgår från regionernas behov. I det nuvarande systemet är det inte tillåtet att betala ut förskott, vilket gallrar bort de fattigaste sökandena.

I linje med sin tidigare ståndpunkt anser finansutskottet att ansvaret i målprogrammen allt mer måste lyftas över på medlemsstaterna och regionerna. I Finlands fall talar också projektens relativa litenhet för detta. Under nuvarande förhållanden växer sig förvaltningskostnaderna/projekten ofta alltför stora. Beslutsfattandet bör vara mera demokratiskt och lyfta fram konsument- och användaraspekter. Frivilligorganisationer och mindre aktörer bör ha bättre realistiska möjligheter att delta i och utnyttja unionens strukturfondsmedel. Utskottet anser att det också bör vara tillåtet att betala ut förskott. Målet bör vara ett system som kräver mindre lagstiftning och är administrativt klart och enkelt och där sökanden bara behöver ha kontakt med en myndighet. Anvisningarna för samma strukturfondsprogram bör samordnas.

Utlåtande

Finansutskottet anför

att stora utskottet bör beakta det som sägs i utlåtandet.

FiUU 8/2003 rd — E 17/2003 rd

Helsingfors den 13 juni 2003

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Olavi Ala-Nissilä /cent
vordf. Matti Ahde /sd
medl. Eva Biaudet /sv (delvis)
Jyri Häkämies /saml (delvis)
Markku Koski /cent (delvis)
Jari Koskinen /saml (delvis)
Pekka Kuosmanen /saml
Reijo Laitinen /sd (delvis)
Maija-Liisa Lindqvist /cent
Mika Lintilä /cent
Pekka Nousiainen /cent
Pirkko Peltomo /sd
Iivo Polvi /vänst

Virpa Puisto /sd (delvis)
Markku Rossi /cent
Anni Sinnemäki /gröna (delvis)
Irja Tulonen /saml (delvis)
Kari Uotila /vänst (delvis)
ers. Christina Gestrin /sv (delvis)
Timo Kalli /cent (delvis)
Eero Lämsä /cent
Tuija Nurmi /saml
Maija Perho /saml (delvis)
Maija Rask /sd
Sari Sarkomaa /saml (delvis).

Sekreterare i delegationerna var

utskottsråd Alpo Rivinoja
utskottsråd Maarit Pekkanen

utskottsråd Hellevi Ikävalko
utskottsråd Marjo Hakkila.